

Sygn. akt II Ca 226/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelaria (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 18 grudnia 2014 roku, sygn. akt I C 1114/14

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu treść:

I. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powódki Kancelaria (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 979,40 zł (dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych i czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2014 roku,

II. w pozostałej części oddala powództwo,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 193,43 zł (sto dziewięćdziesiąt trzy złote i czterdzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 226/15

UZASADNIENIE

Powódka Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. K. na swoją rzecz kwoty 1149,40 zł z umownymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 23 lipca 2013 roku oraz kosztami procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia umowy cesji, na mocy której powódka przejęła od podmiotu (...) Polska prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 3 września 2014 roku stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, ani nie stawił się na rozprawie w dniu 18 grudnia 2014 roku.

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Myśliborzu, oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

W dniu 14 maja 2014 roku pomiędzy (...) Spółką z o.o. w K. a powodem została zawarta umowa zbiorowej cesji wierzytelności wszystkich zalegających z płatnościami klientów cedenta.

Pismem z dnia 15 maja 2014 roku powód zawiadomił pozwanego o tym, że w oparciu o art. 509 kc wierzytelność z tytułu nieuregulowanych należności została przez niego nabyta w drodze cesji oraz o tym, że pozwany zostaje wezwana do jej uregulowania.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za bezzasadne.

Sąd wskazał, iż podstawę dochodzonego roszczenia stanowi art. 471 kc oraz art 481 kc i stwierdził, że powódka nie wykazała zasadności roszczenia gdyż ograniczyła się jedynie do przedstawienia dokumentów dotyczących jej działalności (pełny odpis z KRS-u, ogólna umowę cesji). Przedstawiła, jako dowód w sprawie kserokopię (nawet nie poświadczoną za zgodność przez pełnomocnika) umowy pożyczki zawartej pomiędzy pozwanym, a cedentem, która to w ocenie Sądu pierwszej instancji nie spełnia jakiegokolwiek warunku wymaganego dla dokumentu w świetle art. 244 i nast. kpc. Zdaniem Sądu Rejonowego z przedłożonych w sprawie dokumentów nie wynika żadne zobowiązanie finansowe pozwanego, na które powołuje się powód w pozwie. W ocenie Sądu najistotniejsze jest to, że powódka oprócz ww. kopii umowy, nie przedłożyła żadnego dokumentu na poparcie twierdzeń o tym, że pomiędzy pozwanym, a cedentem istniało jakiegokolwiek zobowiązanie wynikające z zawartej między nimi umowy pożyczki.

Mając na uwadze powyższe – wobec przesłanek przewidzianych dla wydania wyroku zaocznego i wobec niesprostania przez stronę powodową wymogom art. 6 kc - Sąd Rejonowy w wyroku orzekł o oddaleniu powództwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka i zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo - co do kwoty 979,40 zł, wniosła o jego zmianę i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 979,40 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przewidzianych za obie instancje, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżąca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 232 kpc, poprzez niezasadne przyjęcie, iż powód nie przedstawił dowodów potwierdzających zasadność roszczenia co do kwoty 979,40 zł oraz art. 339 § 2 kpc, poprzez niezasadne oddalenie powództwa wyrokiem zaocznym w całości w sytuacji, gdy zasadność roszczenia co do kwoty 979,40 zł nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

W uzasadnieniu podniesiono, iż powódka wykazała zawarcie umowy pożyczki ze spółką (...) Sp. z o.o., który to podmiot dokonał następnie cesji wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz powódki. W ocenie powódki udowodnione zostało również, iż w związku z zawartą umową pożyczki pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty 1881,40 zł. Skarżąca mając na uwadze wątpliwości sygnalizowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśniła sposób wyliczenia wskazanej w pozwie kwoty 1149,40 zł w ten sposób, że składa się na nią kwota wypłaconej pożyczki - 1000 zł, kwota za obsługę w domu - 723,13 zł, opłata przygotowawcza - 80 zł, oprocentowanie 78,27 zł, opłaty za wezwania listowne – 170 zł. Po odjęciu od sumy powyższych kwot (2051,40 zł) wpłaty dokonanej przez pozwanego (902 zł) całkowita kwota zobowiązania odpowiada tej dochodzonej pozwem. Apelująca zaznaczyła przy tym, iż wobec braku wyraźnego wyartykułowania w uzasadnieniu pozwu faktu, iż objęte są nim także opłaty od wezwania (170 zł) za uzasadnione można uznać wątpliwości Sądu Rejonowego co do wysokości powództwa w tym zakresie. Dalej skarżąca podniosła, iż Sąd Rejonowy gołosłownie stwierdził, iż zawarte w pozwie twierdzenia powódki budzą wątpliwości, nie wskazując jednakże w żaden sposób na czym te miałyby polegać. Takie wątpliwości nie mogą być w szczególności wynikiem braku przedłożenia dokumentów wskazanych w pozwie. Apelująca podkreślała, że w przypadku wydania wyroku zaocznego, obowiązkiem Sądu jest bowiem uznanie twierdzeń zawartych za prawdziwe. W ocenie apelującej twierdzenia powódki zawarte w pozwie nie budzą jakichkolwiek wątpliwości, tak więc w

przypadku wydania wyroku zaocznego, powództwo powinno być w całości uwzględnione. Powódka wskazała wreszcie, iż na wezwanie Sądu pierwszej instancji przedłożyła dokumenty wskazane w liście dowodów w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W jego ocenie Sąd I instancji bezzasadnie odmówił im mocy dowodowej, jako że nie były złożone w oryginale. Z ostrożności procesowej apelująca przedłożyła potwierdzone za zgodność z oryginałem dokumenty wymienione na liście dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Strona powodowa w pozwie podnosiła, iż na skutek dokonania przelewu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki pieniężnej z dnia 6 października 2010 roku stała się wierzycielem pozwanego.

Zgodnie z art. 339 § 2 kpc, jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach sprawy nie zaistniały podstawy do powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do okoliczności dokonania na rzecz powódki przelewu wierzytelności objętych ww. umową pożyczki, skoro do pozwu dołączone zostały kopie umowy przelewu z dnia 14 maja 2014 roku, wraz z przewidzianym w jej treści załącznikiem nr 1, w postaci listy objętych umową wierzytelności, który na dodatek został podpisany przez strony umowy. Niczego nie zmienia tu okoliczność, że do pozwu dołączone zostały kserokopie tych dokumentów. Zgodnie, bowiem z art. 129 § 1 i 2 kpc strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu lub jego odpis, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, w sądzie jeszcze przed rozprawą. Pozwany żądania takiego nie zgłosił, podobnie jak Sąd pierwszej instancji. Takiego zobowiązania nie sposób wyinterpretować z treści pisma sądowego z dnia 24 października 2014 roku (karta 10), sformułowanego jeszcze przed przedłożeniem przedmiotowych kserokopii, gdzie nie ma nadto zindywidualizowanych dokumentów, jakie miałyby ewentualnie zostać przedłożone w formach przewidzianych w art. 129 § 1 i 2 kpc. Reasumując nie można przyjąć, że strona która powołuje się na dokument, przy braku zastrzeżeń drugiej strony i sądu, w każdym przypadku jest obowiązana złożyć do akt oryginał tego dokumentu lub jego poświadczony za zgodność z oryginałem odpis.

Niezależnie od powyższego zauważyć trzeba, że kserokopia dokumentu, może stanowić w postępowaniu cywilnym dowód (art. 308 § 1 kpc), który podlega ocenie, wedle reguł określonych w art. 233 § 1 kpc, co do jego wiarygodności i miarodajności dla rozstrzygnięcia.

Ostatecznie powódka do apelacji załączyła poświadczone za zgodność z oryginałami w trybie art. 129 § 2 kpc kopie dokumentów załączonych do pozwu. Dowody te w świetle opisanych powyżej okoliczności nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 381 kpc. W szczególności potrzeba ich powołania zaistniała dopiero w postępowaniu apelacyjnym, skoro w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji pozwany okoliczności nimi objętych nie kwestionował, a także Sąd nie wezwał powódki do przedłożenia oryginałów czy poświadczonych za zgodność kopii tych konkretnych dokumentów.

W tym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu, że pozwany w żaden sposób nie ustosunkował się do pozwu, brak było podstaw do powzięcia uzasadnionych okolicznościami sprawy wątpliwości, co do faktu zawarcia przedmiotowej umowy cesji i jej ważności i skuteczności.

Powyższe rozważania znajdują także zastosowanie do kwestii istnienia oraz rozmiaru zobowiązania pozwanego, w szczególności tego ostatniego w zakresie określonym w apelacji, to jest 979,40 zł.

Treść umowy z dnia 6 października 2010 roku, na której widnieje podpis pozwanego, także co do odbioru przez niego objętej umową pożyczki kwoty, jasno wskazuje, że pozwanemu udzielono pożyczki w kwocie - 1000 zł, która ten zobowiązał się zwrócić w terminie 41 tygodni, wraz opłatą przygotowawczą (mającą charakter prowizji) – 80 zł, odsetkami umownymi w wysokości 19 % w stosunku rocznym, wynoszącymi 82,87 zł i wreszcie kwotą 723,13 zł, z tytułu obsługi pożyczki w domu – razem 1886 zł. Termin zapłaty tych wszystkich kwot bezsprzecznie minął, co powoduje, że są one w całości wymagalne.

Skoro więc powódka sama przyznała, że pozwany spłacił z tytułu należności z tej pożyczki kwotę 902 zł, to niezależnie od kolejności i sposobu zaliczenia takiej wpłaty czy wpłat, do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy, a obecnie powódki pozostawała kwota 984 zł, stanowiąca różnicę kwoty 1886 zł i kwoty 902 zł. Powódka tymczasem dochodzi obecnie kwoty niższej – 979,40 zł, co czyni powództwo w tym ostatnim zakresie zasadnym.

W odniesieniu do roszczenia o zapłatę odsetek zważyć należy, że powódka domaga się obecnie wyłącznie odsetek za opóźnienie, w wysokości ustawowej - od dnia wytoczenia powództwa.

Mając przeto na uwadze wywiedzioną już powyżej wymagalność całości dochodzonej kwoty uznać należało powództwo także i w tym zakresie za uzasadnione w świetle unormowania art. 481 § 1 i 2 kc i art. 482 § 1 kc. W szczególności wobec żądania odsetek od dnia wytoczenia powództwa bez znaczenia jest jaką część dochodzonej kwoty stanowią należność główna, a jaką zaległe od niej odsetki umowne.

Podsumowując, na podstawie art. 386 § 1 kpc, orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc i art. 100 kpc, przy uwzględnieniu, że powódka wygrała proces w 85,21 % i poniosła jego koszty w łącznej kwocie 227 zł.

Wobec uwzględnienia apelacji w całości koszty postępowania apelacyjnego w całości obciążały pozwanego, od którego zasądzone na rzecz powódki z tego tytułu kwotę 120 zł.

Orzeczenie w tym przedmiocie, zawarte w punkcie 2 sentencji wyroku, zapadło na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc.